

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. M. V.**, bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. Z. B., advokátkou so sídlom v B., proti žalovanému **J. M.**, bývajúcemu v K., **o zaplatenie sumy 14 121,39 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp.zn. 7 C 85/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 28. januára 2013 sp.zn. 8 Co 212/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Martin rozsudkom z 12. marca 2012 č.k. 7 C 85/05-199 zamietol žalobu o zaplatenie 14 121,39 € (425 421 Sk) s príslušenstvom z titulu uzavretia dohody zo 6. marca 1995 (ďalej len „Dohoda“), na základe ktorej sa žalovaný mal zaviazať zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 50 % a trovy konania vedeného na Okresnom súde v Martine pod sp.zn. 5 C 20/1995 a 50 % trov právneho zastúpenia v uvedenom konaní. Uviedol, že Dohodu je potrebné posudzovať v širšom kontexte iného úkonu – uznania dlhu z 10. apríla 2002. Poukázal aj na rozhodnutie Okresného súdu Martin sp.zn. 5 C 20/95 z 26. januára 2005 a rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 5Co 288/2005 z 13. októbra 2005, v ktorých bolo právoplatne rozhodnuté, že žalovaný nemá nič spoločné s ublížením na zdraví p. A., v súvislosti s ktorým sa žalobca domáha zaplatenia náhrady škody a ostatných trov. Po vykonanom dokazovaní a vyhodnotení dôkazov súd dospel k záveru, že žalovaný uzavrel Dohodu so žalobcom neslobodne, resp. pod tlakom a psychickým donútením a takýto právny úkon možno v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka považovať za absolútne neplatný. Uviedol, že žalobca nemá žiadny právny nárok na plnenie z absolútne neplatného právneho

úkonu, preto návrh žalobcu zamietol. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. a žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobcu rozsudkom z 28. januára 2013 sp.zn. 8 Co 212/2012 napadnutý rozsudok potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. Zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že všetky udalosti od vzniku do uzavretia Dohody, ako i následného uznania dlhu zo dňa 10. apríla 2002 nasvedčujú tomu, že táto nemohla byť uzavretá slobodne v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Poukázal na chronológiu zistených udalostí a právoplatné rozhodnutie vydané Okresným súdom Martin 26. januára 2005 sp.zn. 5C 20/1995-329, v ktorom súd poukázal na to, že základ povinnosti nahradiť škodu žalovaným (pozn. žalovaným v tomto konaní) zistený nebol. Vysporiadal sa s tvrdeniami žalobcu v odvolaní a uviedol, že súd prvého stupňa správne žalobu zamietol. Odvolací súd potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu a nepripustil dovolanie proti svojmu rozhodnutiu, pretože nepovažoval rozhodnutie za také, ktoré by bolo po právnej stránke zásadného významu. Rozhodol tiež o trovách odvolacieho konania v súlade s § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p., nakoľko žalobcovi žiadne trovy nevznikli.

Tento rozsudok odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním, v ktorom žiadal, aby dovolací súd rozhodnutia odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa zrušil a zároveň vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. V dovolaní namietal, že v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom) a dovolanie odôvodnil aj s poukazom na § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Procesnú nesprávnosť konania súdov videl dovolateľ v tom, že nebol dodržaný postup podľa § 118 ods. 2 O.s.p. zo strany súdu prvého stupňa a v tom smere poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. februára 2011 sp.zn. 3 MCdo 18/2010. Vytýkal okresnému súdu, že postupoval nedôsledne, keď konštatoval, že v konaní je nesporná skutočnosť, že žalovaného na podpis Dohody (ktorá tvorí právny základ sporu) doviezol otec žalobcu. Tvrdil, že táto okolnosť bola sporná v konaní od samého začiatku, a ak by súd poukázal na konkrétne vyhrážky, ktoré mali odznieť pri podpisovaní Dohody, mohol na ne žalobca reagovať. Poukázal na to, že žalovaný neuviedol na preukázanie svojich tvrdení v tejto súvislosti žiadny dôkaz a sprostredkované informácie uvádzané svedkami nemôžu byť hodnotené ako priamy dôkaz. Podľa názoru dovolateľa súd neustálil sporné a nesporné okolnosti, pritom práve spomínaná okolnosť bola podstatná pre posúdenie platnosti právneho

úkonu z dôvodu absencie prejavu vôle v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. K náprave procesného pochybenia okresného súdu nedošlo ani v konaní pred odvolacím súdom. Dovolateľ namietal, že konštatovanie súdu, že žalovaný pri podpisovaní Dohody konal pod tlakom, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Prvostupňový súd vykonal dokazovanie smerujúce k ustáleniu platnosti Dohody, avšak v odôvodnení sa zaoberá analýzou iného právneho úkonu – uznania dlhu z 10. apríla 2002, o ktorý žalobca neopiera svoj nárok v návrhu na začatie konania. Spochybnil tiež postup súdu, keď okresný súd neprikladal rovnakú váhu svedeckej výpovedi svedkyne Ž. H.. Nesprávne právne posúdenie veci zo strany súdu odôvodnil tým, že súdy mylne aplikovali § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak konštatovali, že žalobca nemal dôvod uzatvárať Dohodu, keď si počas celého konania nebol vedomý, že škodu spôsobil. Podľa názoru žalobcu ne(dôvodnosť) uzatvárania Dohody nemá vplyv na jej platnosť a súd tiež nesprávne vyhodnotil prejav vôle odporcu pri podpisovaní Dohody, pretože žalovaný prezentoval svoju obranu vždy iba vo vzťahu k okolnostiam podpisovania uznania dlhu z 10. apríla 2002.

Žalovaný sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného

významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovoláním odporcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ani rozsudok vydaný vo veci, v ktorej by už dovolací súd vyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Napadnutý rozsudok nie je ani rozsudkom uvedeným v § 238 ods. 3 O.s.p. Prípustnosť dovolania odporcu preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

So zreteľom na § 242 ods. 1 O.s.p. dovolací súd (ex offio) skúmal, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a žiadna z týchto väd ani v dovolacom konaní nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania odporcu preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mali dopustiť súdy oboch nižších stupňov, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdu nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou žalobcovi realizáciu jeho procesných práv.

Dovolateľ namieta, že k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo tým, že súd prvého stupňa nedodržiadal postup stanovený v § 118 ods. 2 O.s.p. a ani odvolací súd túto procesnú nesprávnosť neodstránil, pričom v tomto smere poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. februára 2011 sp.zn. 3 MCdo 18/2010. V uvedenom rozhodnutí dovolací súd uviedol, že „v nedodržaní postupu podľa § 118 ods. 2 O.s.p., ku ktorému došlo v danej veci, treba vidieť procesnú nesprávnosť, ktorá so zreteľom na individuálne okolnosti preskúmvanej veci (II. ÚS 261/06) viedla k zmareniu účelu sledovaného týmto zákonným ustanovením a neprispela k predvídateľnosti postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa“. Už zo samotného znenia odôvodnenia tohto rozhodnutia je zrejmé, že k procesnej nesprávnosti malo prísť so zreteľom na individuálne okolnosti preskúmvanej veci, nemožno však v neuvedení takéhoto postupu konkrétne do zápisnice o pojednávaní súdu, vidieť bez ďalšieho vadu konania tak, ako to vyplýva zo znenia a významu ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. februára 2013 sp.zn. 5 Cdo 158/2011).

V zmysle § 118 ods. 2 O.s.p. predseda senátu alebo samosudca podľa doterajších výsledkov konania uvedie, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli. Citovaný § 118 ods. 2 O.s.p. ukladá súdu povinnosť oboznámiť účastníkov konania na pojednávaní s predbežným zhrnutím sporných a nesporných skutkových okolností a tiež s predbežným náhľadom súdu na to, ktoré z navrhnutých dôkazov treba vykonať a ktoré vykonané nebudú. Účastníkom konania sa tým má vytvoriť možnosť, aby tomu, s čím ich oboznámil súd, prispôsobili ich ďalší procesný postup v konaní.

Z obsahu zápisnice o pojednávaní na súde prvého stupňa dňa 16. januára 2012 (č.l. 177), dňa 6. februára 2012 (č.l. 180) a dňa 27. februára 2012 (č.l. 186) vyplýva, že v konaní sudca oboznámil účastníkov konania s obsahom predložených listinných dôkazov, vypočul účastníkov konania, ako aj predvolaných svedkov. Z obsahu zápisnice o pojednávaní dňa 27. februára 2012 je zrejmé, že účastníci boli poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a zhodne uviedli, že nemajú ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania.

Dovolací súd dáva do pozornosti, že sporové konanie je vedené zásadou aktívnej účasti účastníkov konania. V zmysle § 120 ods. 1, veta prvá a druhá O.s.p. účastníci sú

povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Výnimočne môže súd vykonať aj iné dôkazy ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 120 ods. 1, veta tretia O.s.p.). Pre konanie na odvolacom súde, vzhľadom na jeho preskúmovací charakter, neplatia ustanovenia § 118 ods. 2 O.s.p. a § 120 ods. 4 O.s.p., navyše za situácie, kedy odvolací súd s výnimkami, uvedenými v § 214 ods. 1 O.s.p. (ktoré však nie sú dané v predmetnej veci) môže o odvolaní rozhodnúť i bez nariadenia pojednávania tak, ako sa stalo v súdnej veci.

Z uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že v konaní súdov nižších stupňov nedošlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom a tým i k ním namietanej vade podľa § 237 písm. f/ O. s.p.

Dovolateľ ďalej odňatie možnosti konať pred súdom a porušenie práva na spravodlivý proces vyvodzoval z toho, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, a nevyporiadal sa s jeho podstatným argumentmi.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že ani táto námietka žalobcu nie je dôvodná.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Rovnako sa Ústavný súd

Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze sp.zn. III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (sp.zn. IV. ÚS 115/03).

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Súd prvého stupňa uviedol, že návrh zamietol

z dôvodu, že žalobca nemá právny nárok na plnenie z právneho úkonu urobeného pod psychickým donútením (nátlakom). Na základe vykonaného dokazovania mal za to, že žalovaný sa zaviazal Dohodou nahradiť škodu žalobcovi, no absentoval základný predpoklad – sloboda vôle, preto tento právny úkon považoval za absolútne neplatný. S odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa sa stotožnil aj odvolací súd. Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a preto aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok s poukazom na ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. sp.zn. I. ÚS 188/06).

Žalobca ďalej namietal, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalobcu boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či

ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. októbra 2013

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová